16/02/2020

Ο παραλογισμός της αμαρτίας

/ Γνώμες

Του Σεβ. μητροπολίτου Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονος

Σήμερα τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα Εὐαγγέλιο παρουσιάζει μέσα ἀπό τή γνωστότερη, ἴσως, παραβο-λή, τόν παραλογισμό τής ἁμαρτίας. Ὁ νεώτερος γιός ἀπευθύνεται στόν πατέρα του μέ τρόπο ἐπιτακτικό καί χωρίς κάν να΄παρακαλέσει, τόν προστάζει νά τοῦ δώσει ὅτι τοῦ ἀναλογεῖ ὡς μερίδιο ἀπό τήν πατρική περιουσία. Νά λάβουμε ὑπ΄ ὄψιν ὅτι ὁ πατέρας εἶναι ἐν ζωῇ καί ἐπομένως δέν τίθεται θέμα κληρονομικῆς περιουσίας. Ὅσο ὁ γονιός ζεῖ, εἶναι ὁ νόμιμος ἰδιοκτήτης τῆς περιουσίας του καί δέν ἔχει δικαίωμα τό ὁποιοδήποτε τέκνο του νά διεκδικεῖ τά ὅσα πιθανολογεῖ ὅτι μετά τόν θάνατό τοῦ γονιοῦ του θά κληρονομήσει. Κί ὅμως ὁ νεώτερος γιός ἐγείρει ἀπαίτηση ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει δικαίωμα. Εἶναι τό βασικό λάθος τοῦ ἀνθρώπου. Ξεχνᾶ ὅτι ὁ κόσμος ἀνήει στό Δημιουργό Θεό καί δρᾶ σάν σφαιτεριστής.

Πῶς ἀντιδρᾶ ὁ πατέρας; «Διεῖλειν αὐτοῖς τόν βίον»! Μοιράζει τήν περιουσία καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ ἀπαιτητικός γιός δέν παίρνει ἀπό λόγια, δέν θά τόν ὠφελοῦσε ἡ ὁποιαδήποτε συμβουλή, ἀλλά πρέπει νά πάθει γιά νά μάθει, ὥστε στή συνέχεια νά θεραπευθεῖ! Συνακόλουθα, ὁ νεώτερος γιός ἔχοντας ἐμπιστοσύνη μόνο στόν ἑαυτό του καί θεωρώντας ὅτι ὅλα τά μπορεῖ, «μετ’ οὐ πολλάς ἡμέρας

συναγαγών ἅπαντα ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν». Πραγματώνεται ἔτσι, τό πρῶτο βῆμα πρός τήν ἁμαρτία, αὐτό πού οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «ἀναχώρηση», δηλαδή ἀπομάκρυνση ἀπό τόν θεό καί τό θέλημά του.

Ποιά ἡ συνέχεια; Ὅπως ἑρμηνεύουν οἱ Πατέρες κι ὅπως περιγράφεται στήν παραβολή, ἀκολουθεῖ ἡ ἀθλιότητα. Πάντα ἡ ἁμαρτία προκαλεῖ πνευματική κατάντια, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό τήν προσβολή τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Τό δόλωμα μιᾶς κάποιας ἀρχικῆς ἡδονῆς τό ἀκολουθεῖ τό ἀγκίστρι τῆς ὀδύνης, τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου. Ὅποιος πιστεύει ὅτι ἡ κόλαση βιώνεται μόνο στήν ἄλλη ζωή, κάνει πολύ μεγάλο λάθος. Ἡ ἐμπειρία τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ βίωση τῆς κόλασης καί ἡ θεώρηση τῆς ζωῆς ὡς μιᾶς φρίκης χωρίς τέλος.

Πῶς ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ’ ὅλα αὐτά; Ἡ παραβολή μᾶς λέει ὅτι ὁ ἄσωτος ἦλθε στόν ἑαυτό του, δηλαδή συνειδητοποίησε τήν κατάσταση του, ὄχι τόσο τῆς ὑλικῆς, ἐξωτερικῆς ἐξαθλίωσης, ὅσο τῆς ἐσωτερικῆς, πνευματικῆς κατάντιας, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐγωιστικῶν ἐπιλογῶν.

Τί κάνει στήν συνέχεια, ἐπανέρχεται στήν οἰκία τοῦ πατρός! Δέν καταφεύγει ὁπουδήποτε τοῦ ὑπόσχονται ἀνακούφιση, ἀλλά ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ βεβαιότητα τῆς ἀνάπαυσης. Καί ἐπανέρχεται ἀποφασισμένος νά ὁμολογήσει τό λάθος καί νά διαρρήξει τη σχέση του με τό παρελθόν του. Μεταμέλεια, ἐπάνοδος, ἀποκατάσταση, τά τρία στάδια τῆς μετάνοιας πού σημασιοδοτοῦν τήν πνευματική ζωή καί ὡριμότητα.